

res Bedkommende, som fra den Dag, Loven udkommer, dømmes til Forbedringshuusarbejde, og efterhaanden vil den ældre Tilstand svinde hen med de Fanger, der nu maatte være i dette Tilfælde. Reformen vil saaledes ikke blive umuliggjort eller endog blot vanskeliggjort, dersom Ændringsforslaget vedtages.

Alberti: Det forekommer mig, at der er et Punkt, som er vel værd at tage med i Betragtning, naar der spørges om, hvorvidt der skal gives Justitsministeriet en ny Bemærkning, som skal bidrage til at skærpe Straffes; det er det Spørgsmaal: Trænger den danske Straffelovgivning til Skærpelse? Nei! svarer jeg. Jeg paastaar, at vor criminelle Straffelovgivning, navnlig den Deel deraf, som hyppigst anvendes, angaaende Tyverier og dermed beslægtede Giendomsindgreb, er uhyre streng. Vel er den ikke gammel, men Enhver, der kender den, og Enhver, der seer, hvorledes en Mand for den ubetydeligste Giendomsforseelse inddømmes til Forbedringshuusarbejde i flere Aar, vil give mig Ret i, at vor Straffelovgivning er saa streng, at det Tillæg, som det Lovforslag, vi have under Behandling, indeholder, gjør, at man maa forlange af Ministeren, at han meget snart bringer, hvad der saa længe har været ventet, en Revision af vor Straffelovgivning. Jeg vil blot eksempelvis anføre, at den ringeste Straf for Indbrud i ubeboet Huus er 2 Aars offentlig Arbejde; jeg vil endvidere blot eksempelvis nævne, at naar En først er dømt for Tyveri og derpaa gjør et Giendomsindgreb af 1 Mk. Værdi, er han ubehørligt efter de Ørstedste Theorier, som ere trængte ind i vor Straffelovgivning, hjemfalden til 1 Aars offentlig Arbejde. Men naar vi leve under en saa streng Straffelovgivning, naar det er flere Aars Tid, at Justitsministeren og hans Formænd have meent, at det var paa høie Tid at formitte Straffelovgivningen og undergive den en gjennemgribende Revision, saa mener jeg, at den Forbryder, hvem Dom er overgaaet maaskee gjennem alle 3 Instanser, er dømt saa forsvarelig strengt, at han ikke paany skal undergives en Domsældelse i Justitsministeriet, hvor han ikke engang har noget Forsvar.

Denne Fremgangsmaade er ikke den, som jeg kalder mild eller blot billig mod Forbrydere, der vel have forset sig, men ikke bør være værgeløse ligeoverfor et administrativt Skjøn.

S. Sage: Jeg er overbevist om, at alle de ærede Medlemmer, der have udtalt sig for det stillede Ændringsforslag, ere ledede af de humaneste Bevæggrunde; men jeg tror ogsaa at de ville give dem, der have troet at maatte bekæmpe det stillede Ændringsforslag, hvor Meget der end synes at kunne tale for det, det samme Vidnesbyrd; thi jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at der skulde være en Gæst her i Salen, der kunde ønske at berøve en Fange den Ret, som i Virkeligheden tilkommer ham. Naar jeg ikke er istand til at stemme for dette Ændringsforslag, da er det deels af Hensyn til, at der ikke ved Dommen er idømt noget bestemt Straffested, saa at Fangen kan fremtræde med Loven i Haanden og sige: I Henhold til denne kræver jeg at blive straffet paa en vis Maade. I Loven af 29de Decbr. 1850 siges der i § 2: „Ved Fastsættelse af Fugthuus eller Forbedringshuusarbejde bliver herefter i Dommen intet bestemt Straffested at nævne. Imidlertid ville de, som ansees med fornævnte Strafsarbejde, indtil anderledes af Justitsministeriet bestemmes, være at aflevere til samme Straffeanstalter som hidtil.“ Og det tilføies i § 3: „Med Hensyn til de Forbrydere, som hidtil ere inddømte i et vist Fugthuus eller Forbedringshuus, overlades det til Justitsministeriet at bestemme, i hvilken Straffeanstalt de have at udstaae deres Straf“ (Stemmer: Det angaaer Altsammen Straffestedet). Ja! men nu med Hensyn til Straffear ten i Fængslet — thi det er ganske rigtigt, at her er en Forskjel, som bør agtes — da vil det erindres, at allerede Kong Christian den 8de i 1842 havde sættet sær Opmærksomhed paa, at Enkeltcellesystemet skulde indføres. Man ansaae det ikke dengang for nødvendigt at henvende sig til Stænderne, fordi det antoges at ligge i Administrationens Magt at bestemme Straffestedet og dermed tilige Forbedrings og Fugthusenes Indretning. Christian den 8de udtalte nu i enagl. Resol. af 25de Juni 1842: „at da Allerhøiøstamme